

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.234 van 23 september 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 13 september 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Op 12 februari 2008 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de nederdalende lijn:

De betrokkene heeft onvoldoende bewezen in het verleden ten laste zijn geweest. Het ingeleverde attest en de verklaring op erewoord zijn geen concrete bewijzen (er werden geen financiële stortingen verricht)."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste, tweede, derde, en vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40, §6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 3, 7, 20, 24, 27 en 30 van de Europese Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, artikel 18 van het E.G.-verdrag, de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing welgeteld één enkele zin bevat. In de bestreden beslissing wordt nergens melding gemaakt van enig artikel of enige wetsbepaling waar de dienst Vreemdelingenzaken zich op steunt om de bestreden beslissing te nemen. Een motivering in rechte is dan ook onbestaande. Ook wordt er absoluut nergens verantwoord waarom verzoeker het bewijs zou moeten leveren dat hij in het verleden ten laste was of waarom financiële stortingen absoluut noodzakelijk zouden zijn. De formele en materiële motiveringsplicht zijn geschonden. Verzoeker heeft wel aangetoond dat hij ten laste is als bloedverwant in de neerdalende lijn. Hij verblijft reeds langer dan 2 jaar in België. Hij heeft, middels een verklaring uit het land van herkomst, een bewijs van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Marokko van 11 oktober 2007 dat hij ten laste is van S.H.A. voorgelegd, en heeft een verklaring van onvermogen door het Ministerie van Financiën in Marokko van 12 oktober 2007 afgeleverd. Verder toont het geleverde bewijs ook aan dat de gezinsinkomsten ruimschoots voldoende zijn om verzoeker ten laste te nemen. Dit is een meer dan voldoende bewijs dat verzoeker onvermogend is in zijn land van herkomst. Het bewijs van financiële stortingen zijn geen *conditio sine qua non*. De grootvader van verzoeker heeft ook een verklaring op ede overgemaakt van 24 oktober 2007 waarbij hij plechtig verklaart dat verzoeker hem ten laste is. Het is kennelijk onredelijk om van verzoeker op absolute wijze te vereisen dat hij bewijzen zou overleggen van nominale stortingen naar het land van herkomst, terwijl hij het bewijs kan leveren dat hij hulpbehoevend is in zijn land van herkomst op een andere wijze, namelijk via attesten afgeleverd door officiële instanties in Marokko. Het is kennelijk onredelijk van verzoeker bewijzen te vereisen die hij niet heeft. Het bewijs van ten laste zijn kan immers overeenkomstig artikel 40 op elke mogelijke wijze worden geleverd. De dienst Vreemdelingenzaken heeft een voorwaarde toegevoegd aan artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, die er niet in vermeld staat. Het is trouwens niet omdat verzoeker onvoldoende zou hebben bewezen dat hij in het verleden ten laste zou zijn geweest zoals de bestreden beslissing stelt, dat hij daarom niet ten laste zou zijn geweest op het moment van de aanvraag vestiging of op het moment van de bestreden beslissing. Verder moet worden gewezen op de artikelen 3 en 30 van Richtlijn 2003/38 die tevens een bijzondere motiveringsverplichting vereisen om de vestigingsaanvraag af te wijzen. Deze richtlijn is van toepassing sinds 30 april 2006. De overheid dient de materiële en procedurele waarborgen hierin na te leven. Van een nauwkeurig onderzoek, zoals bepaald in artikel 3, kan geen sprake zijn omdat de dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met alle bewijzen die verzoeker heeft overgemaakt. De bestreden beslissing lijkt dan ook uitsluitend te volgen uit de *prima facie* vaststelling dat verzoeker geen bewijzen kon overleggen van financiële stortingen, zonder acht te slaan op andere bewijzen die het 'ten laste zijn' zouden kunnen bewijzen. Indien de dienst Vreemdelingenzaken daarentegen een serieus onderzoek had verricht dan had ze geweten dat verzoeker onmogelijk in zijn eigen onderhoud kan voorzien in Marokko en dat de grootvader van verzoeker hem ten laste neemt. Aangezien verzoeker onmogelijk uit de bestreden beslissing kan afleiden welke redenen van openbare orde, openbare veiligheid, of volksgezondheid aan de bestreden beslissing ten

grondslag liggen, werd artikel 30 van de richtlijn geschonden. Uit de doelstelling van de richtlijn volgt dat de kennisgeving van de redenen van de bestreden beslissing voldoende gedetailleerd en nauwkeurig moet zijn om de betrokkene in staat te stellen zijn belangen te behartigen. Bovendien dient de motivering op begrijpelijke wijze te worden weergegeven (HvJ in de zaak C-503/03). Verder wijst verzoeker erop dat in het onderhavige geval de richtlijn 2004/38 van toepassing is. Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk dat de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg worden gelijkgesteld met een EG-vreemdeling, d.w.z. dat hen dezelfde rechten worden toegekend. Artikel 7, lid 2 van voornoemde richtlijn bepaalt dat de overheid slechts mag eisen dat de EU-burger over voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf en zijn familieleden beschikt om te voorkomen dat men ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel en dat men beschikt over een verzekering die de ziektekosten dekt. De gezinsinkomsten zijn in casu ruimschoots voldoende om in het eigen onderhoud te voorzien. Artikel 20 van voornoemde richtlijn bepaalt dat familieleden van E.U.-onderdanen die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten een duurzaam verblijfsrecht genieten. Uit het enkele feit dat verzoeker de kleinzoon is van S.H.A., die de Belgische nationaliteit heeft, volgt al dat hij recht heeft op een duurzaam verblijfsrecht. Aangezien er geen enkele reden is van openbare orde, openbare veiligheid, of volksgezondheid om de vestiging van verzoeker te weigeren, dient een inbreuk op artikel 27 van de verblijfsrichtlijn te worden vastgesteld. Bovendien wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het evenredigheidsbeginsel, noch worden redenen opgesomd die aan het persoonlijk gedrag van verzoeker kunnen worden toegekend. De relatie tussen verzoeker en zijn familieleden geniet de bescherming tegen de inmenging van de overheid. Het begrip gezinsleven in artikel 8 E.V.R.M. sluit de relatie in van verzoeker met zijn grootvader en alle andere gezinsleden. Door in te breken in het gezinsleven van verzoeker wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Sinds dat de vader van verzoeker gestorven is, zorgt zijn grootvader voor hem. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker. Verzoeker woont al jaren in België, spreekt Nederlands en is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Van zijn familie kan niet worden verwacht dat zij met hem mee verhuizen naar Marokko. Verzoeker heeft niemand meer in Marokko. De overheid heeft met al deze gegevens geen rekening gehouden.

2.2. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat noch de motiveringsplicht geschonden is, noch aan de voorwaarden van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. In de bestreden beslissing werd gesteld dat verzoeker onvoldoende bewezen heeft in het verleden ten laste te zijn geweest. Het ingeleverde attest en de verklaring op erewoord zijn geen concrete bewijzen. Verzoeker betwist dit gegeven niet maar stelt dat hij met andere stukken bewezen zou hebben onvermogen te zijn. Door verzoeker werd echter geen sluitend bewijs geleverd dat hij effectief ten laste was van zijn Belgische grootvader voor zijn komst naar België. De minister van Binnenlandse Zaken handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie kenmerken en die verzoeker tijdig had voorgelegd. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de Europese Verblijfsrichtlijn 2004/38/EG. Het intracommunautair aspect ontbreekt immers. Bovendien maakt de bestreden beslissing geen ongeoorloofde inmenging uit in het gezinsleven van verzoeker. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging uit in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker.

2.3. Verzoeker antwoordt in zijn repliekmemorie dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn grootvader. Er bevinden zich in het administratief dossier overigens bewijzen van stortingen van telkens 80 euro. Aangezien verzoeker reeds langer dan 2 jaar in België verblijft, mocht men van hem niet eisen dat hij bewijzen overmaakte van stortingen van zijn grootvader naar het land van herkomst. De bestreden beslissing vermeldt enkel een

verklaring op ede, terwijl verzoeker ook andere bewijzen had overgemaakt. Voor het overige verwijst verzoeker naar zijn inleidend verzoekschrift.

2.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Uit de uiteenzetting die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft blijkt overigens duidelijk dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent.

Artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

"Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

De persoon in functie van wie verzoeker zijn vestigingsaanvraag indient, met name zijn Belgische grootvader, is geen burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezit. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu.

Artikel 2, punt 2), c van diezelfde richtlijn luidt als volgt:

"c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;"

Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, dient aan te tonen ten laste te zijn van de persoon in functie van wie hij de vestiging aanvraagt. Uit de bespreking van de vier middelen zal blijken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten laste is van zijn Belgische grootvader.

Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De schending van het E.G.-verdrag kan verzoeker niet dienstig opwerpen. Ook hiervoor is immers een intracommunautair aspect vereist, dat in casu ontbreekt. Ook dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De stortingen van een bedrag van 80 euro waarover verzoeker het heeft bevinden zich inderdaad in het administratief dossier. Het gaat echter niet om stortingen ten aanzien van verzoeker, maar wel ten aanzien van S.H.A., die in Borgerhout woont, en stortingen op een rekeningnummer in Brussel.

Verzoeker betoogt dat hij, middels een verklaring uit het land van herkomst, een bewijs van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Marokko van 11 oktober 2007 dat hij ten laste is van S.H.A. heeft voorgelegd, en een verklaring van onvermogen door het Ministerie van Financiën in Marokko van 12 oktober 2007 heeft afgeleverd. Er zijn in het administratief dossier geen Nederlandstalige documenten van die aard aanwezig. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen kan met niet-vertaalde documenten geen rekening houden. Dit onderdeel mist feitelijke grondslag. Uit het verslag betreffende de aanvraag tot vestiging van 13 september 2007 blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag enkel een paspoort en een 'C-Toerist' heeft bijgebracht, maar verder geen documenten heeft bijgebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat hij, zoals de bestreden beslissing stelt, attesten van storting op een bepaald rekeningnummer te Brussel en een rekeningnummer op naam van S.H.A. te Borgerhout, en een verklaring op erewoord heeft bijgebracht. Verzoeker maakt overigens op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat hij zich reeds twee jaar in het Rijk bevindt.

Krachtens artikel 8, eerste lid van het E.V.R.M. heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het E.V.R.M. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoeker maakt dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste, tweede, derde, en vierde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------------	--

dhr. T. VALGAERTS,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS.

M. MILOJKOWIC.